

Sygn. akt V CSK 365/17

POSTANOWIENIE

Dnia 9 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa D. P.

przeciwko P. C. i Zakładowi Gospodarki Mieszkaniowej [...] w C.

Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w C.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 stycznia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 24 listopada 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i oddala
wniosek pozwanego Zakładu Gospodarki Mieszkaniowej [...] Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w C. o zasądzenie
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powódka D. P. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 24 listopada 2016 r. oddalającego jej apelację od wyroku Sądu Okręgowego w C. z dnia 16 grudnia 2015 r., którym oddalono powództwo przeciwko P. C. i Zakładowi Gospodarki Mieszkaniowej „[...]” sp. z o.o. w C. o zadośćuczynienie z tytułu naruszenia dóbr osobistych. Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia faktyczne i ocenę prawną przedstawioną przez Sąd Okręgowy. W ocenie Sądów obydwu instancji, nie można nadużywać instrumentów właściwych dla ochrony dóbr osobistych w stosunku do przypadków drobnych, incydentalnych i dotyczących wyłącznie subiektywnych odczuć samego powoda. Sądy zauważyły, że pozwany wysyłał wiadomości tekstowe dotyczące zadłużenia powódki wyłącznie do jej bliskiej przyjaciółki, która była zaznajomiona z jej sytuacją i nie przywiązywała do tego większej wagi. Uwzględniły także okoliczności wykazane opinią psychologiczną i orzeczeniem o stopniu niepełnosprawności pozwanego i jej przyczynach. W konkluzji przyjęły, że działanie P. C. nie osiągnęło takiego poziomu, który uzasadniałby ocenę, że doszło do naruszenia czci i prawa do prywatności D. P.. Nie stwierdziły natomiast żadnych okoliczności potwierdzających udzielenie pozwanemu P. C. informacji o zadłużeniu powódki przez pozwaną spółkę.

Powódka zarzuciła w skardze kasacyjnej naruszenie art. 24 § 1 zd. 1, 2 i 3 k.c. w zw. z art. 448 k.c., art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 382 k.p.c., art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c., art. 227 k.p.c. w zw. z art. 381 k.p.c., art. 217 § 1 k.p.c. w zw. z art. 380 k.p.c. Na tej podstawie wnosiła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi pozwana spółka wniosła o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, umożliwia także uchylenie orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych.

Nie będąc ogólnie dostępnym środkiem zaskarżenia orzeczeń umożliwiającym rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej poddawana jest wstępnej ocenie w ramach tzw. przedsądu, ustanowionej w art. 398⁹ k.p.c., mającej za cel zbadanie, czy spełnia przesłanki przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. Stwierdzenie, że występuje co najmniej jedna z tych przesłanek uzasadnia przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Skarżąca łączy potrzebę rozpatrzenia jej skargi z wystąpieniem podstawy przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to znaczy z oczywistą zasadnością skargi.

Zdaniem skarżącej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z powodu naruszenia przez Sąd drugiej instancji przepisów prawa materialnego, tj. art. 24 § 1 zd. 1, 2 i 3 k.c. w zw. z art. 448 k.c. w zakresie roszczenia skierowanego przeciwko pozwanemu P. C. oraz przepisów postępowania - art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 382 k.p.c., art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c., art. 227 k.p.c. w zw. z art. 381 k.p.c. oraz art. 217 §1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c w zw. z art. 380 k.p.c. w zakresie roszczenia skierowanego przeciwko pozwanej spółce.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej ma miejsce w wypadku, gdy skarga zawiera poddające się weryfikacji *prima facie*, jednoznacznie uzasadnione zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, a naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (por. orzecznictwo przytoczone w motywach postanowienia Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, Lex nr 1232793).

Skarżąca nie wykazała tak rozumianej oczywistości swojej skargi. Przeświadczenie powódki, jakoby pozwany P. C. podał informację o jej stanie zadłużenia „do publicznej wiadomości” nie odpowiada ustaleniom faktycznym, podobnie jak argumentacja powódki podważająca zasadność oddalenia powództwa w stosunku do pozwanej spółki. Wywód skarżącej opiera się na zakwestionowaniu oceny dowodów dokonanej przez Sąd Apelacyjny oraz na przypisaniu znacznego ciężaru wiadomościom sms przesłanym przez pozwanego P. C. koleżance powódki. Przewidziana w art. 24 § 1 k.c. ochrona pozostawia jednak sądowi znaczny zakres swobody ocennej, konieczny ze względu na zróżnicowany kontekst sytuacyjny i podmiotowy zdarzeń kwalifikowanych przez powodów jako naruszenie dóbr

osobistych. Specyficzny, zamknięty krąg dwóch osób pomiędzy którymi przekazywana była informacja o zadłużeniu powódki, znana im już wcześniej od samej powódki, nie daje podstaw do zakwalifikowania orzeczenia Sądu Apelacyjnego jako oczywiście wadliwego i wydanego z rażącym, nie budzącym wątpliwości naruszeniem wskazanych w skardze przepisów.

Z przytoczonych względów oraz wobec niestwierdzenia innych przesłanek z art. 398⁹ § 1 k.p.c. należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek pozwanej spółki, zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 102 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c., mając na uwadze subiektywne przekonanie skarżącej o naruszeniu jej dóbr osobistych oraz jej bardzo niekorzystną sytuację majątkową i życiową.

aw

jw